

“Dassen hebben geen bescherming meer nodig”

Uit onderzoek van de zoogdiervereniging blijkt dat de dassenpopulatie in Nederland een sterke groei doormaakt. En dassen veroorzaken schade, vooral in maïs en grasland. Maar ook in andere akkerbouwgewassen neemt het aantal schademeldingen door dassen toe. Tijd voor een nieuw beleid?

— Lotty Nijhuis (journalist)

Hans Bekker, Meerjarenprogramma Ontsnippering, Rijkswaterstaat

“Een rijksweg kan veilig zijn, maar als even verderop dassen worden doodgereden op de provinciale weg, heeft het weinig zin”

> “Dassen hebben in mijn ogen nog steeds bescherming nodig, maar geen extra bescherming. Vele soorten zijn wettelijk beschermd, en daar hoort de das ook bij. Dat vind ik een goede zaak, en dat moet zo blijven. Ook vind ik dat we de vergoeding die het Faunafonds uitkeert bij schade door dassen in stand moeten houden: dat is eigenlijk ook een soort bescherming. En we moeten de al gerealiseerde maatregelen, zoals dassentunnels, goed blijven onderhouden. Daarnaast kunnen we wat extra’s doen. Bijvoorbeeld meeliften op maatregelen die genomen worden voor andere beschermde soorten, zorgen dat ze ook voor dassen geschikt zijn. En we zouden een standaard moeten maken voor het ontwerp van bruggen, zodat dassen onderlangs een veilige route hebben om de weg te kruisen. Tenslotte vind ik dat we ook een zorgplicht hebben als het gaat om slachtoffers in het verkeer. Verkeersslachtoffers houd je altijd, maar als er op een plek in korte tijd drie dassen worden doodgereden, dan heb je de plicht om na te gaan of daar specifiek maatregelen nodig zijn. Dat betekent dat we ook kritisch moeten kijken: als we de ene plek veilig maken voor dassen, dan moeten we dat voor het hele gebied afmaken. Een rijksweg kan veilig zijn, maar als even verderop dassen worden doodgereden op de provinciale weg, heeft het weinig zin. Dat is nu nog niet overal goed voor elkaar. Maar afgezien van bovenstaande maatregelen, vind ik het niet nodig om extra programma’s voor dassen op te gaan zetten. Als je kijkt naar de enorme toename van de populatie in afgelopen 25 à 30 jaar, dan hebben de genomen maatregelen resultaat gehad. Het gaat nu goed met de das.”<

Jaap Dirkmaat, voorzitter Stichting Das&Boom

“Mensen die menen dat er teveel dassen zijn, moeten naar zichzelf kijken”

> “De das is onaangepast en klungelig. Die loopt in zeven sloten tegelijk. Bovendien is de das door zijn levenswijze kwetsbaar: hij woont eeuwenlang in hetzelfde huis en is als het licht is altijd thuis. Als je wilt kun je alle dassen in Nederland in een week uitroeien. Er blijven altijd mensen die een hekel hebben aan de das, zoals bouwondernemingen, jagers en boeren die menen schade te hebben. Toen de das in 1954 een beschermde diersoort werd, werd wel ontheffing verleend als een das schade veroorzaakte. Iedereen vroeg die ontheffing aan. Het eindigde ermee dat jagers zelf zeiden: we moeten maar eens stoppen, anders is er geen das meer over. Dat moeten we niet meer willen. Er worden nu nog steeds burchten met opzet verstoord en dassen geschoten, vergiftigd, geklemd en verstrikt. Als je geen mate van bescherming biedt, loopt het helemaal uit de hand. De huidige bescherming van de das is voldoende. Er wordt bovendien streng gehandhaafd, en dat heeft zijn vruchten afgeworpen. De populatie groeit nog steeds, het gaat dan voornamelijk om bezetting van oude burchten. Gezien zijn gedrag zal de populatie echt niet te groot worden. Ooit waren er 17.000 dassen, nu zitten we net op 6.000. Dat wordt dan niet als succes gevierd, maar meteen gezien als probleem. Mensen die menen dat er teveel dassen zijn, moeten naar zichzelf kijken: er zijn te veel mensen die de aarde opvreten. Bovendien: er zijn miljoenen geïnvesteerd in bescherming van de das. De hele samenleving heeft ervoor samengewerkt, er is diep in de buidel getast, en dan zou je dat nu te grabbel gooien?”<

Bram van den Nagel, directeur Van den Nagel Bosexploitatie B.V.

Jeroen van der Horst, beheerder Bosgroep Midden Nederland

“Aparte wetgeving voor de das lijkt mij niet meer nodig”

> “De regels die nu gelden om dassen te beschermen, hebben effect gehad. In het dagelijkse werk kom ik steeds meer dassen tegen. En helaas zie je ook langs de weg de laatste tijd meer dode dassen liggen dan vroeger. Het lijkt erop dat er nu dus genoeg dassen zijn. Deze dieren meer bescherming geven dan gewone andere flora en fauna, lijkt mij dus niet langer nodig.

Op een gegeven moment moet de natuur zich ook gewoon kunnen redden. Ik denk dat de das dat in Nederland nu ook kan. Toen het slecht ging met de das en het een beschermdediersoort werd, kenden we heel andere wetgeving voor natuurbeheer en -bescherming dan nu. Toen was er nauwelijks sprake van wetgeving. Nu zijn flora en fauna sowieso al veel beter beschermd.

De regels voor dassen zijn nu heel streng: je moet verplicht 50 meter afstand houden bijvoorbeeld. Soms moeten we speciaal voor een stuk terugkomen omdat er een dassenburcht zit. Bovendien geldt: ook om een vossenhol rijden we netjes heen. We zullen dus echt niet zo over een dassenburcht heen knallen als de das geen beschermdediersoort meer is. We houden altijd rekening met de flora en fauna, en zijn ook gewoon aan regels gebonden. Je moet dus altijd oppassen, maar aparte wetgeving voor de das lijkt mij niet meer nodig.”<

“Een das kan best wat hebben. Volgens de gedragscode is het een watje”

> Tijdens boswerkzaamheden komen we steeds vaker dassenburchten tegen, want het gaat goed met de das. Uiteraard werken we bij de Bosgroepen volgens de gedragscode bosbeheer. Mijn persoonlijke mening is dat ik een onbalans zie ontstaan tussen de waarde van het individuele dier en die van het hele bos en de belangen van de eigenaar/beheerder. Dat je niet over een burcht heen walst is logisch, maar we moeten er eens vanaf dat kappen van bomen iets verkeerd is. Volgens de gedragscode lijkt de das wel een watje. Maar hij kan best wat hebben. Een dunning wordt gedaan om het bos beter en aantrekkelijker te maken en het levert daarbij (meestal) inkomsten op. Het is toch wat wrang dat een pas ‘gekraakte’ bosopstand, nog aangeplant door opa in 1930, niet gedund kan worden door de aanwezigheid van een diersoort die (al op korte termijn) baat bij de dunning heeft. We zijn daar in ons land wat aan het doorschieten. Ook het begrip verstoring wordt krampachtig gehanteerd. Dat komt mede vanwege de tendens om dieren menselijke gevoelens toe te dichtten. Een tijdelijk vertrek van een potige diersoort, die landelijk in aantal toeneemt, vind ik verantwoord. Volgens de regels heet dit verstoring, maar bekeken over een langere periode is dat het niet. Een doorsnee dunning die binnen een uur is gepiept, is niks vergeleken met een nachtenlange herfststorm. Mocht de das daar al van vertrekken? Zijn kinderen komen later wel terug. In een nog mooier bos en een burcht die vanwege diezelfde dunning een enorm gestegen WOZ-waarde heeft. Menig Nederlander zou er voor tekenen.<

bron GlobalResearch